

Més enllà del president

En les darreres setmanes, Catalunya ha viscut un dels episodis més intensos d'emotivitat política més que no pas de realisme polític al voltant del lideratge polític de la independència. La història occidental està plena d'exemples de realisme polític, sovint presentats amb un biaix negatiu, de Maquiavel a Kissinger. En la tradició filosòfica xinesa existeix la idea que la millor pràctica de realisme polític és la implicació mínima del lideratge en els afers polítics. El buròcrata xinès Shen Buhai, del segle IV BCE, va aplicar al lideratge polític el concepte taoista del *wu wei*, la inacció o observació passiva: el governant assoleix els seus objectius per mitjà d'una implicació mínima en els afers de govern, gràcies al funcionament mecanicista de la burocràcia estatal i la seva jerarquia.

Aquest *wu wei* polític té una retirada al que ha fet i fa Rajoy davant els problemes de govern. A l'altre costat de la palestra, l'independentisme s'ha vist erosionat no pas per la divisió interna, com s'ha dit fins a l'avorriment, sinó per la incapacitat de no saber incorporar aquesta inacció o l'observació passiva com un element vàlid i útil per al mateix independentisme. Tal com s'ha plantejat la mobilització permanent de l'independentisme, hi ha una absoluta manca de capacitat analítica més enllà de la consigna de "continuar endavant perquè hi som a tocar". Llevat d'algunes excepcions, hi ha hagut molt poca voluntat de pensar la independència, i molt de voluntarisme pel simple fet d'agitar. Això és exactament l'emotivitat instrumentalitzada que ha interessat a Mas i al seu govern: mentre s'agita hi

ha menys marge per pensar i debatre, i així l'acció de govern i les vergonyes passen més inadvertides.

El gran problema no és que Mas sigui president, o que ho sigui algú altre de la candidatura de Junts pel Sí –curiosament mai es proposa un nom d'ERC–. El gran problema és que per primer cop una força política, la CUP, ha decidit pensar i debatre l'herència de govern, el govern futur del país, i la constitució de la Catalunya independent. Ho fa més enllà del president i la seva emotivitat. El debat teòric i de pràctica de govern que la mobilització i agitació permanents han estat evitant, ara ha aparegut amb tota la seva cruïlla: després de viure ancorats en la il·lusió, el que és real ha colpit de manera exagerada una societat saturada d'emotivitats polítiques.

Tota la quantitat d'immundicia política que sectors més o menys rellevants de l'independentisme han

BORJA VILALLONGA

HISTORIADOR

El debat de l'independentisme se situa ara en el si de la CUP

estat llançant contra la CUP és el reflex de la gran frustració que viu latent en la indefinició teòrica i manca de rumb de l'independentisme sentimental i emotiu. Mas, el perfecte Mazzini català, ha sabut exacerbar la mobilització i agitació interclassista per a un radicalisme (social)liberal molt estratègic, però mancat

de tota força constituent en el debat teòric. A l'altre costat, la inacció del lideratge espanyol s'acompanya de manera quasi perfecta d'una maquinària estatal burocràtica encarregada d'anihilar-ho tot. I al bell mig, els sectors del socialisme revolucionari independentista, disposats a arribar a les últimes conseqüències en mobilització nacional i de classe i en debat ideològic per al nou país a construir, en una correlació marxista leninista molt precisa. I això que en la CUP també hi pesa l'ànima anarquista de la tradició política catalana.

El debat de l'independentisme ja no se situa en una societat catalana exhausta de mobilització i agitació; se situa en el si de la CUP, en tant que única plataforma que pensa la independència. Amb un Consell Assessor per a la Transició Nacional absolutament minoritzat, la CUP omple el buit indispensable. L'habilitat per retrobar el debat sobre com ha de ser la independència és segurament l'element més perillós per a Mas i Convergència: es passa de l'agenda neoliberal incontestada a un gir socialdemòcrata de ganyota forçada. Torna el debat polític fins avui segregat que cal dur al terreny ideològic experimental i creatiu. Mentre es proclama la traïció de la CUP en l'esterilitat de la investidura, l'anticapitalisme de la CUP ens ha retornat a la política del que és real, la justa dosi d'observació passiva que necessitem per pensar i dissenyar estratègies. Encara no som conscients de fins a quin punt això significa un canvi positiu per a l'independentisme i la independència de Catalunya.

La victòria que ens falta ha de superar l'enèsim moviment presidencial(ista) de Mas d'apostar-ho tot al seu nom, en un cant de cigne a l'estil de *l'après moi le déluge*. Fins i tot en aquesta estratègia, Mas és fidel a Mazzini, que va intentar aferrar-se al lideratge a l'ombra de la Primera Internacional fins que Marx i Bakunin van acabar desplaçant-lo en tot. En aquest sentit, encara que Mas torni a ser president, ja hem anat més enllà del president i, gràcies a la CUP, hi comença a guanyar novament l'eix polític que l'independentisme permanentment agitava havia oblidat. És en aquest punt on realment exercim el realisme polític de debò.

PERE VIRGILI

CARTES I MISSATGES

A pas de tortuga

Per treballar amb nens s'haurà de demostrar que no es tenen antecedents penals. Després de tant temps i de tantes humiliacions que alguns menors han hagut de patir per part d'alguns adults en què dipositaven la seva total confiança. Però no abaixem la guàrdia...

Ara ens queda protegir un altre col·lectiu ben desamparat encara: la gent gran. Per treballar amb gent gran no s'ha de demanar res? Que no els robin, que no els maltractin, que no els enganyin ni manipulin, que no els matin.

I que algun òrgan o institució pública els defensi i els ajudi i vetlli pel seu benestar? També estaria bé!

CARME PEREIRA TRESCENTS
PUIGCERDÀ

El transport també ha de ser 'smart'

Barcelona s'autodenomina des de fa un temps *smart city*, que segons la web del projecte és "un nou concepte de ciutat

que treballa per millorar la qualitat de vida dels seus ciutadans i garantir un desenvolupament social, econòmic i urbà sostenible". Sens dubte el gran repte del govern d'Ada Colau és materialitzar bones intencions com aquesta i fer-les tangibles per als ciutadans.

La mobilitat és una de les àrees de treball i tot i que s'acaba de llançar la nova xarxa d'autobusos s'ha d'anar més enllà. Parlo d'iniciatives com l'*smartphone ticketing*, instaurat des de fa temps al Japó, Corea del Sud o algunes ciutats dels Estats Units i que consisteix a pagar amb el nostre *smartphone*. A l'aspecte merament logístic i la comoditat de l'usuari s'hi suma el vessant mediambiental amb l'estalvi de paper que suposaria oblidar-nos (per fi) dels títols de transport. Un sistema unificat i intel·ligent permetria parametritzar les tarifes segons franges horàries, freqüència d'ús o fins i tot incloure el Bicing en les tarifes integrades, facilitant i incentivant encara més el seu ús juntament amb el bus, el metro, el tren i els Ferrocarrils de la Generalitat.

EDURNE VEGA CAMPS
BARCELONA

Solucions per a la C-55

La gent que freqüenta la C-55 sap el malson en què es pot convertir un trajecte d'anada o tornada d'Abrera a Manresa: conduir és una activitat rutinària però en certs moments i per a certes persones és un dels grans plaers de la vida.

Les condicions en les quals el departament de Territori està deixant aquesta carretera obliga molts conductors a estar en tensió constant, obres per tot arreu, carrils estrets sense possibilitat d'avançar i aturades constants com a conseqüència d'unes obres que no resoldran la problemàtica de tenir la principal connexió amb Barcelona amb un trànsit sobredimensionat des de fa anys: sembla que a certes comarques no ens pertoca tenir unes infraestructures de qualitat.

Independentment de la conjuntura política del país, crec que és de justícia reclamar el desdoblament definitiu d'aquesta maleïda carretera que ja s'ha endut massa vides.

GUILLEM HITA
OLESA DE MONTSERRAT

El retorn del circ

El circ, aquest espectacle de rialles i perills, d'escenes que freguen el surrealisme per fer les delícies de petits i grans, segueix afirmant-se amb la vigència d'una diversió per a tots els públics, molt especialment per als que encara són capaços d'entusiasmar-se davant d'un exercici d'audàcia d'alt risc mentre contenen la respiració. Potser el circ ja no és, com s'ha qualificat alguna vegada, el millor espectacle del món, però en el *més difícil encara* dels seus esforços artistes i el fet de saber comunicar l'alegria als més petits, resideix la grandesa que el justifica. Un dels més tradicionals es va instal·lar de nou a Barcelona fa poc amb l'encant d'un entorn de carpes i carruatges. Cal gaudir-ne.

CRISTINA DE MONTEMAR
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

